Egipte vivent i mestís

El British Museum porta al Caixafòrum Girona 140 peces estel·lars del seu fons en una exposició que corregeix alguns mites sobre la civilització dels faraons

El Caixafòrum Girona inaugura avui Faraó. Rei d'Egipte, una exposició temporal que, després de passar per Barcelona i Madrid, aspira a superar o almenys a revalidar el rècord de visitants de la Fontana d'Or des que el 2011 se'n va fer càrrec el banc català amb seu fiscal a València, justament amb un altre muntatge sobre la cultura del Nil, Mòmies egípcies, que el 2014 van veure més de 75.000 persones, segons va recordar la responsable de Caixafòrum, Ana Colomer. A Girona, les propostes sobre les civilitzacions passades tenen l'èxit assegurat, i més en una ocasió com la present, en què el públic tindrà a tocar algunes de les peces més extraordinàries que custodia el British Museum, un dels més importants del món en l'art de l'antic Egipte i amb el qual La Caixa té signat un conveni de col·laboració.

Els dos comissaris, Marie Vandenbeusch i Neal Spencer, han organitzat el recorregut en nou àmbits que satisfan l'imaginari que ens hàgim format sobre l'època dels faraons: els vincles amb el diví, les estructures i els símbols de poder, la monumentalitat de temples, tombes i palaus (l'adjectiu faraònic no surt pas del no-res), les guerres, la mort, la vida eterna... Però, en canvi, aporten una visió innovadora per presentar un Egipte més terrenal, fal·lible i, sobretot, mestís, governat per libis, perses, grecs, romans i, sobretot, per més dones que no ens pensem, encara que algunes, com Hatxepsut, acabessin sent tan odiades que se n'esborrés qualsevol traça als monuments. A les ribes del Nil, tan remotes, ja s'entenia el món com una esfera complexa i, a vegades, tirant a vil. Un dels reis estrangers més conspicus va ser, de fet, un vell conegut nostre: Alexandre el Gran, que venia de Macedònia. Però no va ser l'únic, i més d'un va arribar a entronitzar-se perquè els egipcis, representats com guerrers temibles i audaços, van perdre més batalles de les que volien admetre, com va remarcar Vandenbeusch. L'art gegantí que ha arribat fins als nostres dies representa la ideologia del poder, però en els objectes d'ús quotidià, els que han perviscut de manera imprevisible, com un papir, un encenser, un tros del paviment pintat d'una casa, o una senzilla paleta d'escriba, hi ha tot un relat paral·lel, no pas menys fascinant, que permet apartar el pesant cortinatge del mite i entreveure les interioritats d'una societat que també sucumbia a les seves minúcies i contradiccions. No arriba a l'exquisidesa de la inoblidable Nofret la bella que també La Caixa va presentar a Barcelona el 1986, però aquest Faraó, obert a Girona fins al 25 d'agost, té peces memorables: una tauleta d'escriptura cuneïforme, el papir d'Abusir, les rajoles del palau de Ramesses III, el relleu del temple de Ptolemeu I, l'esfinx d'Amenemhat IV o el cap del faraó Tutmosis III, i desenes d'estatuetes, ceptres, vasos, esteles i anells que obren el miracle de retornar-nos un Egipte vivent.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 20-02-2019, Pàgina 46

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1557411-egipte-vivent-i-mestis.html